

# CUPRINS

Prințesa Aurelia .....	4
Pofticiosul Petru .....	9
În Pădurea cu Mistere .....	16
Pisoiul Alb .....	20
Căprioara din Pădurea cu Mistere .....	23
Deșteptarea .....	29
Papagalul lingușitor .....	35
Regretul Aureliei .....	48
Broasca Țestoasă .....	54
Călătoria .....	57
Întoarcerea acasă .....	68

## PRINȚESA AURELIA

LEBDIS

We know  
books

A fost odată, într-un regat îndepărtat, o prințesă frumoasă și blândă ca o adiere de primăvară, pe nume Aurelia. Ea trăia într-un palat măreț, alături de tatăl ei, Regele Mihai – un conducător înțelept și drept, iubit de întregul său popor.

La câteva luni după nașterea Aureliei, regina s-a îmbolnăvit de o boală grea și a părăsit această lume pentru totdeauna. Regele a simțit o durere imensă, iar inima i s-a umplut de tristețe. Timp îndelungat a plâns și a purtat doliu pentru cea care îi fusese sprijin și alinare. Cu toate acestea, prințesa Aurelia, prea mică pentru a înțelege durerea pierderii mamei sale, a rămas plină de veselie și jucăușă. În fiecare zi, râsetele ei cristaline răsunau vesel prin sălile palatului. Regele Mihai găsea alinare în ochii luminoși ai fetiței sale și îi oferea cele mai frumoase jucării, cele mai bune dulciuri, cele mai delicioase fructe.



Într-o zi, Regele Mihai a adunat miniștrii la sfat pentru a discuta problemele țării. Pe măsură ce adunarea se apropia de sfârșit, unul dintre miniștri s-a ridicat și, cu multă delicatețe, a spus:

– Mărite Rege, sunteți singur de mulți ani. E momentul să luați în considerare o nouă căsătorie. Poporul are nevoie de un moștenitor care să continue linia regală. Dacă sunteți de acord, putem trimite un mesager în țările străine pentru a căuta o soție potrivită...

La început, Regele Mihai nici nu a dorit să audă de așa ceva. Însă, după ce a cugetat câteva zile asupra cuvintelor ministrului, l-a chemat și i-a spus:

– Dragul meu prieten, sunt încă îndurerat de pierderea soției mele Sofia, și nu sunt pregătit pentru o altă căsătorie. Totuși, înțeleg că trebuie să mă recăsătoresc. Sunt de acord să-mi cauți o prințesă. Singura mea dorință este ca ea să fie bună și să aducă fericire în viața scumpei mele Aurelia. Când o vei găsi, o vei cere de soție pentru mine și o vei aduce aici.

Ministrul l-a chemat pe Trofăilă, mesagerul palatului, și i-a dat instrucțiunile necesare. Trofăilă a plecat imediat, străbătând curțile tuturor regilor. A văzut multe prințese care de care mai urâte și mai rele. În cele din urmă, a ajuns la curtea Craiului Eduard din Ținutul



Tăcerii, care avea o fiică frumoasă și care părea a fi bună. Trofăilă a fost impresionat de ea și a cerut mâna prințesei pentru Regele Mihai.

Craiul Eduard acceptă bucuros, deși nu-și arată bucuria. În inima sa, însă, simțea o ușurare imensă. El voia să scape cât mai repede de fiica sa, Grațiela, care avea un suflet rău și îi făcea tot felul de neazuri.

– Ai binecuvântarea mea, copilă, și mergi cu bine către regatul viitorului tău soț, i-a spus Craiul Eduard fiicei sale la plecare.

Trofăilă și Grațiela au plecat la drum chiar a doua zi, însoțiți de zece căruțe încărcate cu zestrea prințesei.

Când au ajuns la curtea Regelui Mihai, acesta le-a ieșit în întâmpinare. I-a plăcut prințesa, era frumoasă, dar nici pe departe nu avea blândețea bunei Sofia. Când o văzu pe Aurelia, Grațiela îi aruncă o privire plină de răutate, încât fetița, care avea doar cinci anișori, simți un fior de frică și începu să plângă.





– Ce se întâmplă? întrebă regele cu privirea îngrijorată. De ce plânge dulcea mea Aurelia, atât de cuminte de obicei?

– Mi-e frică de ea, șopti Aurelia, ascunzându-se în brațele tatălui său.

Mirat, regele se uită la Grațiela și observă privirea ei rece și plină de rău-

tate pe care i-o arunca copilei sale. În acel moment, hotărî ferm să o despartă pe Aurelia de noua regină. Nu putea permite ca Aurelia să se teamă sau să fie tristă. Astfel, mica prințesă rămase, ca și până atunci, în grija dădacei care o crescuse și o iubea cu toată inima. Regina o vedea rar pe Aurelia, dar de fiecare dată când o întâlnea, cu greu își stăpânea ura și răutatea.

După un an, regina a adus pe lume o fetiță cu părul negru ca tăciunele, pe care a numit-o Luluța. Deși era drăguță, nu putea concura cu gingășia și bunătatea Aureliei. Luluța moștenise răutatea mamei sale și nu o suferea pe Aurelia. Ea o mușca, o trăgea de păr, îi strica jucăriile. Cu toate acestea, Aurelia nu se supăra niciodată și îi lua mereu apărarea.

